

Rolf H. FEHN:

Utsendte til Aftenposten

men ble ikke godtatt

1/3-96

Likvideringene

Det er ikke mulig å lese historiker og direktør for Hjemmefrontsmuseet Arnfinn Moland's kronikk i Aftenposten 1.3.96 uten å komme med kommentarer.

Han har rett i, at det viktigste i denne saken, er at kravet til seriøsitet skal ligge på et høyere plan enn det den til nå har vært. Men på det planet befinner heller ikke herr Moland seg.

Det er lite seriøst å være mer opptatt av å henge ut enkeltpersoner og grupper av menneskers syn på dette, enn å bidra med noe konstruktivt i sakens anledning.

Det er helt sikkert mulig å finne huller i I.C.Stridsklev's kronikk om likvideringene, men var det hennes hovedmotiv?

Man bør vel være litt ydmyk ovenfor andres feil, og samtidig være litt forsiktig med å kaste stein i glasshus?

Som historiker bør vel strengt tatt herr Moland vite at Norge kapitulerte 10 juni 1940, etter to måneders krig, og at vi de neste fem årene var okkupert. Motstandsbevegelsen likviderte ingen under krigen i Norge, da det ikke fantes noen motstandsbevegelse i Norge i april og mai 1940.

Det er også kjent at lovligheten av den regjering som plutselig bevilget seg ett ekstra år fra 1939, er diskutabel.

Mitt poeng i denne sammenheng er dog, at som ung (ikke arvelig belastet) historieinteressert, blir jeg nok engang konfrontert med en til tider useriøs sort/hvit beskrivelse av hendelsene rundt den 2.verdenskrig.

Hva skal vi i de yngre generasjoner forholde oss til? Jeg blir naturlig nok mistenksom til troverdigheten i ensidige beskrivelser og til tider useriøs argumentasjon i tilgjengelig dokumentasjon og i offentlige diskusjoner. Og selvsagt pirrer dette nysgjerrigheten.

Er sannheten omkring hendelsene i Norge fra 1930 til 1950 en annen enn den vi har fått servert fra offisielt hold? Er det umulig, på et seriøst faghistorisk plan, å diskutere den faktiske historie nå 50 år senere? Eller er hensynet til pårørende og forholdet til personvern viktigere idag, enn det var for alle med samme skjebne som Rittmester Normann dengang.

Skal dagens redaktører og journalister fores med basiskunnskaper om denne viktige epoken i vår historie, så må det være basert på ett mere saklig og nyansert bilde. Jeg tenker da bl.a. på Thorleif Øisang's kronikk i Aftenposten 27.2.1995.

Subjektive og følelsesladde innlegg i våre aviser kan ikke bidra til annet en nye "avsløringer" og sterke oppslag. Og vi som er opptatt av historie, får jo nødvendig næring til vår interesse omkring emnet.

Opplysning skapes kun med en saklig dialog, og ved at flere slipper til i våre media.

Troverdighet oppnås når argumentasjon objektivt blir fremført i et historisk dokumentert sammenheng.